

La xarxa per pescar el vent

Autoria: Aina Torres Rexach
 Títol: *Faràs créixer el vent del nord*
 Editorial: Leonard Muntaner, Palma 2024
 81 pàgines

Amb Aina Torres Rexach vaig coincidir a l'antologia *Màtria, noves veus dels PPCC*, editat per Germania (2013). Aleshores ja em va semblar una veu jove a tenir en compte. Nascuda a Barcelona en 1984, periodista, poeta i escriptora, ha col·laborat a Núvol, Vilaweb i TV3. Polifacètica com és ha creat diversos espectacles musicals. En 2014 guanyà el premi Martí Dot amb *Dos hiverns, un incendi* (Viena edicions), i en 2018 publicà *Baula de la nit* en Pagès Editors. De la seua poesia ha dit Mireia Calafell que utilitza la natura amb imatges contradictòries de fred i foc, vida i mort, memòria i oblit.

Aquest nou poemari, *Faràs créixer el vent del nord*, publicat per Leonard Muntaner en la col·lecció la Fosca (2024) s'inscriu en la mateixa línia de contemplació de la natura dels reculls anterior. La tria de poemes breus, el recurs de l'encavallament, la utilització d'espais en blanc i els trencaments de versos aporten dinamisme i ritme als poemes que destaquen per la riquesa lèxica com podem comprovar als títols. El vent i la llum seran essencials en aquest bell recull, són el *leit motiv* que s'hi repetirà en cada part i que dona coherència al poemari a través de les parts molt ben travades.

Són les següents: “La terra del vent”, “La llum del vent” i “Faràs créixer el vent del nord”. També en una de les cites que encapçala el poemari apareixen els vents del món amb les seues coordenades. Confesse que una de les coses que em va cridar l’atenció va ser aquest contrast entre el títol del poemari, ben llarg, i els títols dels poemes formats només per una paraula, sense articles, totalment essencials i d’una gran riquesa lèxica (mots com “Balç”, “Bruel”, “Ambosta”, “Branda”, “Adollar”, “Estuba” o “Trabucada” no són habituals). Eixa gran quantitat de mots sonors relacionats amb els vents i la llum fan del recull un itinerari singular pels cicles vitals de la natura, una natura imbricada entre l’exterior i l’interior. L’autora converteix els versos en motius vius que, a més a més, relaciona de manera magistral, per exemple la unió entre els paisatges de la muntanya i la mar com s’hi pot comprovar al primer poema: “Pirinenca”: “La mar pirinenca és la mar que et batega // endins”. I en el que porta per títol “Adollar” on diu: “Si la mar arriba als llavis// omple la boca dels arbres. Si el tronc doblega l’aigua // crea l’onada”.

La segona part “La llum del vent” m’ha agradat especialment. El seguiment que s’hi fa de les hores del dia, i sobretot la contemplació de com creix i minva la llum es converteix en un càntic a l’instant, quasi com un llibre d’hores de l’edat mitjana que tenia una oració-contemplació per a cada moment. A través de tot un lèxic com “Crepuscle”, “Entrefosc”, “Horabaixa”, “Besllum”, “Albada”, “Aurora”, “Vigília”, crea una atmosfera onírica tot jugant amb la intensitat de la llum. S’hi pot llegir aquesta part en diferents hores del dia per a embolcallar-se de l’instant de bellesa i viure’l. Podríem dir que Aina Torres Rexach és la poeta de la llum.

La tercera part ja seria ella mateixa un poemari curt, és potent i diria que és la part més filosòfica. Comença per “Anamnesi”, i trobem títols com “Cabalística” i d’altres que remetien a les nimfes, senyal que la poeta disposa d’una àmplia cultura dels mites clàssics. Són poemes bellíssims que uneixen el dedins i el de fora com aquest “Cicló”: “Tot tremola. [...] I tu t’amagues // on la tempesta és més forta. Ignorem el dic, fins que ens desborda”.

No vull acabar sense fer esment de les cites de poetes dones, totes molt ben triades que demostren el compromís de l’autora i les seues lectures i inquietuds. El poema final “Gènesi” tanca el cicle d’aquests versos per a llegir, rellegir i disfrutar amb deler, una i

CAR ÀCT ERS

altra vegada, perquè res no s'acaba quan hi posem el punt i final: “I en el límit de l'alba:
// Cerquem de nou els versos”.

Imma López Pavia